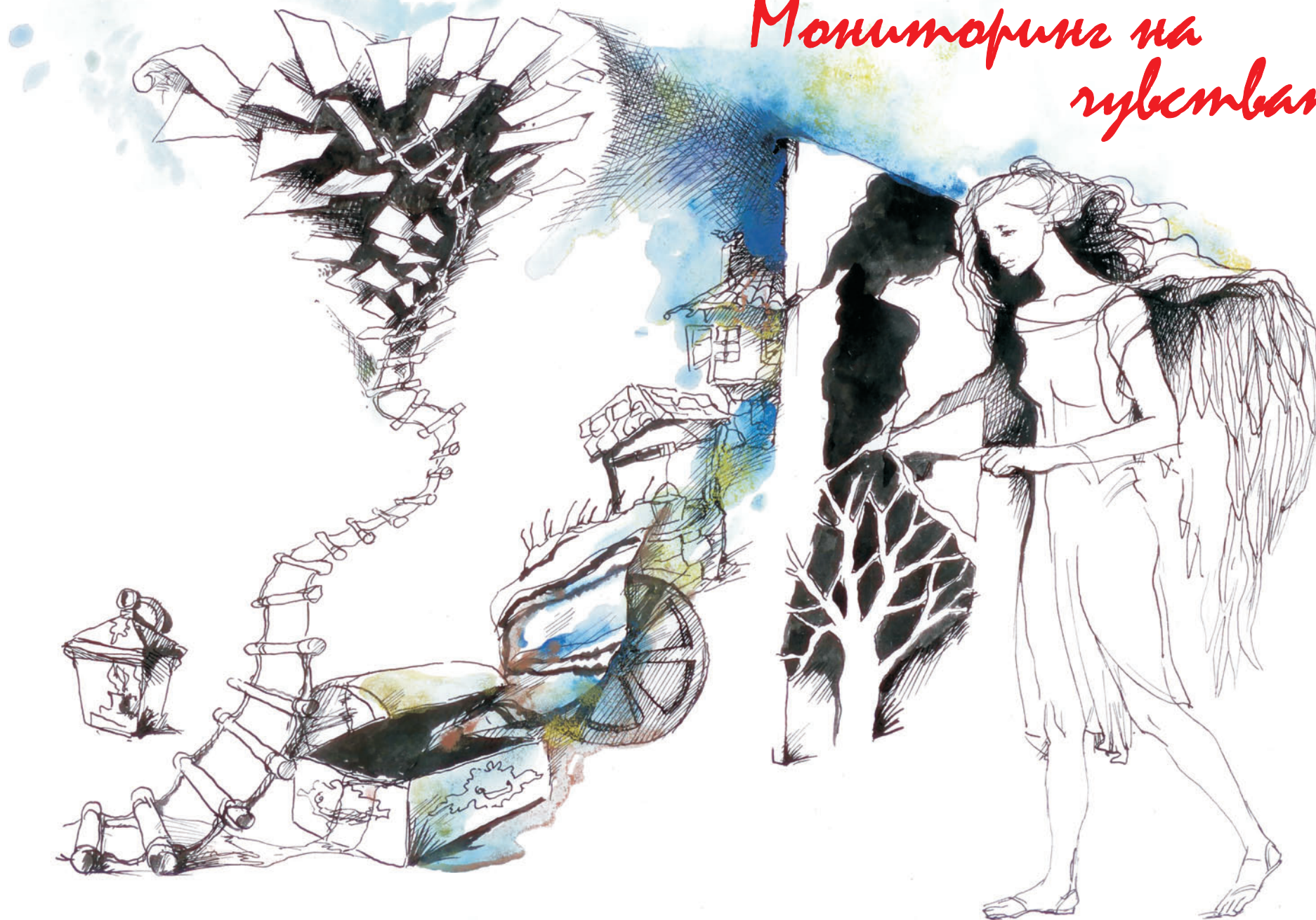

литературен алманах

Машините на
губелата

Литературен алманах

Мониторинг на
губствата

Лясковец
2011 г.

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец
© Росица Петрова, редактор, 2011
© Марияна Крумова, художник, 2011
© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2011

Сборникът се издава по случай
празника на град Лясковец

Марияна Георгиева

Марияна Георгиева е родена на 14.05.1977 г. в гр. Горна Оряховица. Основно и средно образование учи в Лясковец. Завършила е ВТУ "Св.св. Кирил и Методий", специалност магистър по начална училищна педагогика. С поезия се занимава от детството си. През 2009 издава стихосбирката „Конче под дъгата“. Член на литературен клуб „Вдъхновение“ при НЧ „Напредък - 1870“, гр. Лясковец. Цялото и творчество е пропито от обичта към децата и родния град. Стихове, написани за деца и изтъкани от безгранична обич към тях. Един приказен и примамлив свят, който завладява с чистотата и искреността си.

Като птица

Като птица се рея в небето
и се радвам на родната шир.
Като бурна вълна съм в морето,
малка капка в планинския вир.

Всяко семе и всяка прашинка
ми е свидна на тая земя.
Чувствам се лека, почти перушинка
и летя, и летя, и летя...

А под мен - красоти непорочни:
бистри извори, буйни реки.
Пожълтяло е гроздето сочно,
с пълни шепи от него грабни.

Преминавам над китни градини.
Натежали са клоните с плод.
Има праскови, сливи и дини,
дали повече и повече род...

И ми става добре на душата,
че и аз съм на тая земя,
че обичам, ценя красотата
на прекрасната своя страна.

Конче под дъгата

От небето дъжд закапа
по горите и полята.
В миг намокриха се всички -
и дървета, и тревички.

Ала после изведнъж,
както си валеше дъжд,
слънчев лъч се появи,
всичко мокро изсуши.

Слънце има ли след дъжд,
знаем всички - изведнъж,
появява се дъгата,
радост носи на децата.

Ала моята мечта,
сякаш литна над града
и понесе се далеч -
не видях я нийде веч.

Мина бързо под дъгата
и се сбъдна тя, мечтата.
Докато се поозърна
в конче волно се превърна.

Гривата му - с цвят дъга,
с бързи припкащи крака,
със звездичка на челото -
волно конче на доброто.

Вред измина по света
и раздаде доброта.
А на всичките деца
подари една мечта.

Жабчова баба

Жабчо винаги разказва
и уж истината казва:
- Имам в Антарктида баба.
Тя е най-прочута жаба.
Най-известна е певица
има си над 100 дечица,
във списания я снимат
и за спомен да я имат.
Автографи все раздава
мисли си, че подмладява.
Тя играе Жулиета
и е жаба най-напета.
Всички модни фестивали
имат нови ритуали -
баба лентата прерязва
и умения показва...
Но щом дойде тук при мен,
пак ще уча всеки ден -
на пианото, защо ли,
и диези и бемоли.
Трябвало да се старая,
и не само да играя,
А жабоците в захлас
отговарят в един глас:
- Не плачи, не тъжи,
ами ти „Ура“ кажи.
Тази сутрин чете мама
много спешна телеграма.
Баба ти от Антарктида
ще играе днес Аида.
Бързичко се усмихни
и сълзите избърши.
Грабвай топката завчас
и ела веднага с нас.
Вярно ли е туй, не зная,
важно е, че си играят...

Котето

Малко котенце вървяло
и до локвичка се спряло.
Своя образ то видяло
и от радост засияло.

Мислело, че във водата
е другарят му в играта
Сърчицето му не трае -
иска му се да играе.

И тогава, в този час,
котето направи... пляс!
В локвичката се намери,
бързичко се начумери!

Беше станала беда -
цялото бе вир - вода,
Но от този весел час
котето стои си в нас.

Вече слуша и не бяга,
вечер в осем то си ляга
Стана пример в махалата
но... забрави ли бедата?

Жабка с шапка

Намери днес малката жабка
по пътя си сламена шапка.
Помисли си: „Туй пък какво е?
Намерих го - значи е мое!“

Дъждец заваля от небето,
усили се бързо и ето -
идея дойде и в главата -
да тръгне на път по реката.

Тя искаше вред да пътува
и с другите да си общува.
Обърна в миг малката жабка
овехтялата сламена шапка.

Платно от листенце направи,
от пръчица - мачтата здрава.
И тръгна на дълга разходка
с новата си платноходка.

Понесе я вятърът бавно
към приключение славно.
От сламена прашна находка
заплува днес жабешка лодка.

Моят дом - мое пристанище

Има във града ни къщичка една
малка и невзрачна, но за мен е тя
вечно ще остане кътче за добро
тя ми дава сили, пази ме от зло.

Вечно ще ме чака откритата врата,
къщата ще слуша моята тъга.
Или със бодри крачки ще вляза бързо аз
и щастие ще грейне навсякъде у нас.

И сякаш неусетно пак тръгвам все натам,
към малката къщурка и ореха голям.
А там ме чакат мама и моят мил баща,
знам щастие изпълва моята душа.

И както птицата в гнездото си се връща,
а корабът в пристанището свое.
Така и аз във бащината къща
се скривам в свято кътче мое.

И ето го - пред мен е бащиният дом,
най-скъпият ми пристан, най-топлият заслон.
От тука черпя сили и много топлота,
че тук е бликнал извор с човешка доброта.

И грабя с пълни шепи, защото знам това,
не ще пресъхне нивга доброто по света.
В семейното огнище ще грее вечно, знам,
и в щастие и радост истинският плам.

С очите си виждаш външно красивото,
с ушите долавяш гласа на звънливото.
Ала гласът и образът на добротата
се виждат само със сърцето и душата.

С душата си усещам всяка стъпка
към бащиния свиден роден дом.
Полазват ме щастливи тръпки,
защото там е моят пристан и заслон.

Моят град

Аз живея в малък град.
Чист и с красоти богат.
Има той нивя, градини
и заводи със машини.

В тях работят стари, млади,
и на смени и бригади.
А наесен от лозята
с грозде правят вино свято.

Там високо на баира
горд зове ни манастира
с името на двама братя
и със делото им свято.

И така във тяхна чест
Лясковец празнува днес.
Ден на Петър и на Павел -
на града ни празник светъл.

Хайде всички на събора!
Радвайте се, мили хора!
Нека всички се гордеем,
че във Лясковец живеем.

Снежина Дикова

Снежина Дикова е родена в „българския Манчестър“ - Габрово през 1988 година. Живее в гр. Козлодуй заедно с дъщеря си Деница и съпруга си Николай. Младежките ѝ спомени и преживявания са свързани с малкия китен предбалкански град Лясковец, където учи. Била е член и един от основателите на литературен клуб „Вдъхновение“ към читалище „Напредък - 1870“, гр. Лясковец с ръководител Росица Петрова. Пише разкази, есета и стихотворения от малка. Участва в стихосбирката „Една звезда“, издадена от „Вдъхновение“, печелила различни конкурси за лично творчество. Въпреки напрегнатото си ежедневие продължава да пише. Творбите и са посветени на различните видове любов.

Едни очи

Едни очи ме карат да мечтая,
Едни очи ме карат да не спя,
В едни очи аз тайничко желая
Да видя необятна синева.

Едни очи - две пламъчета нежни,
Изгарят ме в безкрайна топлина.
Едни очи аз няма да забравя
В тях съм тайно влюбена.

Ти!

Изведнъж разбрах -
ти си единствения човек,
Който ме оставя без дъх.
Няма нужда да питаш защо.
Има нещо в гласа ти,
което кара сърцето ми да бие по-силно.

Има нещо в очите ти,
което ме кара да се загубя.
Има топлина в ръцете ти,
която ме кара да изгоря.

Аз исках да летя -
ти ми даде твоите крила.
И спря мига във вечността.
Аз исках светлина -
ти мина покрай мен
и озари деня.

Аз исках топлина -
ти до мен спря
и пламна пожар в моята душа.

За всичко, което ти ми даде,
вземи сърцето ми!
Но моля те, не го чупи!

Ела

Ела, превърни ме в реалност горчива.

Ела, докосни ме с ръка.

Аз съм тайнствена самодива.

Аз съм нежна, силна жена.

Ти си вино - аз нежно отпивам.

Ти си слънце - ела ме стопли.

Ти си обич - страстна и дива.

Ти си всичко за мен - запомни!

* * *

Поисках да съм като птиците - свободна.
Поисках да съм като вятъра - тъй волна.
Поисках да съм от слънце аз огряна.
Поисках с обич аз да съм заляна.

Поисках да съм като утрешна зора - красива.
Поисках да съм като поточето - звънлива.
Поисках пак да се рея в синевата.
Поисках моята любов да е земята.

Анелия Недялкова

Анелия Димитрова Недялкова е родена на 24.03.1977 г. в гр. Силистра. Преподавател по информатика и информационни технологии в СОУ "Максим Райкович", гр. Лясковец. Тренирала спортна гимнастика към „Етър” - Велико Търново и участвала в състезания на национално и международно ниво. Завършила ВТУ „Св.св. Кирил и Методий” с магистърска степен, специалност „Информационен мениджмънт”. През 2008 година издава стихосбирката си „Глътка вечност”. Стиховете и са посветени на любовта-помъдряване, всеопрощаващата любов, раждаща прозрения. Член на литературен клуб „Вдъхновение” при НЧ „Напредък - 1870”, гр. Лясковец.

Обичам те

Обикнах те в мига, във който те видях
и влюбих се в очите ти красиви.
Усетих как в небето полетях
и лутах се из облаците сини.

Обичах те през времето, когато
бяха неразделни нашите дни.
Сърцето ти сърцето ми зовеше,
душата ти със моята се сля.

Обичам те дори, когато
звярът в теб се укроти.
Разумът ми го отрича
душата ми все теб мълви...

Обичах те преди да зная кой си.
Обичам те сега, когато знам.
Ще те обичам, независимо от всичко,
за теб готова съм сърцето си да дам!

Глътка вечност

Един прекрасен миг
на нежност, красота.
В един прекрасен миг
откривам любовта.

Но спри се тук, при мен
за малко почини.
Защо си тъй смутен?!
Къде избяга ти?

Докоснах те с ръка,
с усмивка те дарих.
Прегърнах вечността.
Във теб се преродих.

Какво си всъщност ти?
Знамение? Копнеж?
Целуна моите очи
и времето завинаги замря.

Знамение

Понякога е трудно да простиш,
обидите преглъщаш, но боли.
И раната расте, а ти търпиш
и мислиш си: "Човешко е да се греши".

Но грешката превръща се във грях,
усещаш се предаден, огорчен,
душевна злоба, гняв и страх
те карат да се чувстваш наранен.

Дали не е това цената,
с която плащаш за „Преди“?
Сега обърна се играта
и въпреки това печелиш ти.

Една звезда угаснала над теб,
но колко много те са на небето.
Вдигни глава, тръгни напред,
повярвай в себе си и чуй сърцето.

Родена за любов

Родих се, а не знаех за какво.
Отчаяна, без цели, без мечти,
аз често питах се: „Защо?
Нима животът ми така ще мине?“

Дали ще срещна светлина
по тъмния утъпкан път.
В душата чувствам самота -
защо обърна се светът?!

Но ти дойде и ме прегърна,
усетих прилив топлина.
В очите ти надзърнах,
а там цареше любовта.

Боян Кълчишков

Боян Кълчишков е роден в град Лясковец през 1949 година, завършил тук основното и средното си образование, а след това и Полувисшия железопътен институт в София. 35 години работи като влаков диспечер в Железопътно управление - Горна Оряховица. Семеен, с две деца. През 2008 година е издадена и представена стихосбирката му „Любовта е живот“, сбрала съкровените му мисли и чувства. Любовта във всичките и измерения. Любовта на бродягата-грешник. Любовта към жената-светица. И оная другата - грешната, разрушаваща оковите на общоприетото. Отмерена глътка реалност, като старо вино, което ще оцените след размисъл. Това е поезията на Боян Кълчишков.

На жена ми

Едничък образ мил и свиден,
застинал в пожълтяла снимка,
назад във спомен скъп ме връща,
на забравата издухва пепелта.

И питам се защо на мене, Боже -
пройдоха и божем безбожен -
даде ми светица за жена,
като че за пролетта ти лично ме венча.

Нали десницата ти безпогрешна
във правда делата на света реди
и вместо гневът ти, Боже, да изпитам
мен, безчестния, с любов благослови.

Неведома е волята ти, Боже,
и знам решиш ли Отвъдното
да бъде вечният ни дом -
до себе си отдясно ще я сложиш,
а мен във ада, сподавил и
последния ми стон.

Уви, Творецо, тук волята ти
е безсилна.

Ще дойде тя във ада
потръпваща, смирена от любов
при мен, при своята бродяга.
Истински обича ли жена -
от скута Божи ще избяга.

Богиня

Ако си богиня защо си
непорочност девствена?
А щом си тъй красива,
значи си божествена.

Ако си пролет защо си
с мъдростта на есен,
а си толкоз дъхава
и нежна като песен?

Ако си ангел
защо си с образ на жена?
А щом си толкоз земна
на теб познат ти е греха.

За мене цялата си много:
за пролетта - смехът ти,
божественото - Богу,
а със мен грехът ти...?

И аз обичах

Обичах тез очи дълбоки -
зеници пълни с пролетни води,
изровен бряг ми бе сърцето
от лъжовния порой сълзи.

Премрежени, красиви,
през мене гледаха с досада.
Нима защото ги обичах
достоеен бях за тяхната омраза?

Обичах ги в омая нежна -
упование, надежда бяха,
че светът се в тях огледа.
А мен да видят не можаха...

Мостове

Помня виолетовите нощи,
светлините меки на града
как по мостовете над Янтра
нежно водеше ме за ръка.

Помня свежият ти дъх на пролет,
стиснал в шепа мъничката длан,
как смехът ти гони тишината
и сърце примира в теменужен блян.

Помня и горещите ти вопли:
„Не ме оставяй, без теб изпитвам страх“
и после се заклехме пред олтара
на каменния патриарх.

Помня... Не! Безпаметен съм вече
и високомерно спомени погубих.
Суетно е по теб да страдам,
страшно е, че те загубих.

По моста „Стамболов“ над Янтра
сам към вечността вървя,
как искам преди последния си полет
мъничката ти длан да подържа.

Галина Московска

Галина Московска е родена на 21.01.1969 г. Завършила ШУ „Константин Преславски“- специалност магистър по физика и математика. Обича поезията, музиката и децата, защото те са нейното призвание. Нейни публикации и стихове са помествани в централния и местния печат. Участвала в национални и областни литературни конкурси, където е печелила престижни отличия. Има издадени две стихосбирки - „Багрите на моята душа“ и „Божествено докосване“. Поезията и е един необятен свят от очарование и мъдрост, многоцветен, многопланов. Всеки стих е изпълнен с любов и магия, която завладява. Брилянтна поезия, която докосва сърцето. Член на литературен клуб „Вдъхновение“ при НЧ „Напредък - 1870“, гр. Лясковец.

Рисувай върху моята душа

Рисувай върху моята душа
картини пъстри и мелодия,
нежни звуци на дете,
магия и една рапсодия.

Рисувай всеки път различно,
душата ми бленува, знай -
едно докосване, едно събуждане,
едно „Обичам те!“ до край.

Рисувай върху моите мечти -
и твои нека се превърнат.
Без болка и лъжи
докосвам те със пръсти.

Рисувай нощем върху мен
с топли длани и желание.
Разлиствай уморения ми ден -
вятърът ни е мечтание.

Рисувай върху нашите души
мечти, картини и съзвучия.
Разлиствай несбъднати мечти,
а после ме докосвай със желания.

Нестинарка

Отвори пак старата ракла!
Везана кърпа вземи!
Огледай се в светлината,
буен огън разпали!

Ще чакаш да се свечери,
с икона във ръцете,
ще огледаш ти жарта
и нестинарска песен ще запееш!

Ще затанцуваш огнен танц,
под звуци на ручило
и до сутринта пророчества
за тайнство ще изричаш!

Отвори пак старата ракла!

Усещане за живот

В душата ми бяла - нежно докосване.
Жрица велика и сбъдница в мен...
Долитна на прозореца птица,
вести донесе ми в есенен ден.

Листата жълтеят, лози натежават.
Кехлибарени страсти докосват света.
Глътка вино отпиват с целувка,
докосват нежна женска ръка.

Потъват в нощно вълшебно ухание.
Пулсира душата ти мъжка сега.
Отпиват твоите горещи страсти,
притихват и онемяват на мига....

Подарена обич

Разголих душата си пред теб,
поднесох ти я на тепсия.
От старата ракла вземах
Везана кърпа да я покривя.

От старата ракла вземах
частица от бяла магия.
И капчици от роса
да я пречисти в цветна орисия.

Разголих душата си пред теб.
Омесих погача от злато.
В нея лъчите събрах.
Подарих ти обич и ново начало.

Жива вода

Като капка жива вода,
търся пътека към тебе.
Сутрин по росна трева.
Вечер в топлината на звездите.

Тръгна си плахо денят...
Залез погали очите.
Намери извор с жива вода,
в твоя съдба ме обрече.

Самодиви с разпилени коси,
билки търсят в полето,
с огнени черни очи,
омагьосват светлините в небето.

Като капка жива вода,
търся извор в душата
и една неродена мома,
вплетена обич в сърцата...

Ако очите ми станат камбани

Ако очите ми станат камбани,
а снагата ми - жезъл и меч...
ако птица в душата не пее,
а сърцето замре някой ден....

Ти ела, докосни ме! Откъсни
за мен най-прекрасни цветя.
Букет от чувства неразбрани
с неземно ухание на самота.

Ела и целуни ме,
ледени устни - кадифе,
които жадно са целували
твоята душа и рамене.

Ела и обгърни ме цялата -
сега съм твоя - в новия живот,
душата ми лети и пее
песента, изпята от любов.

Ако очите ми станат камбани,
а снагата ми - жезъл и меч....
Ти ела и прегърни ме,
отключи любовта ми със ключ.

Разголени чувства

Когато искам да съм до тебе
и с поглед да събличам усмивките.
Когато си отива смеха по прозорците
и мълчаливи са думите в нощите.

Тогава светлината ще разплаква светулките
и бурите ще търсят пътеки.
Тогава сълзите на света ще събираме
в шепнеци, отронени листи...

Когато мъглите превръщат се в песни
и музика докосва комините
когато деня събира в просторите
недоизказани думи във нощите...

Тогава отново аз ще съм жива
и песента - полетяла на воля.
Тогава и бурите ще събирам във къщите,
ще догонвам птици в простора.

Тогава отново ще бъда аз слънчева
и шепотна, нежна магия.
Тогава ще докосвам с хляба, насъщния
твоята мъжка стихия...

Тогава, когато ще бъда аз същата -
нежна и бурна и пламенна
тогава ще срещвам изгубени мисли
и тебе ще обичам щом пламък догаря...

Листопадни вечери

Събирам късче по късче в душата си
срутени покриви и зелени треви.
Листопадни вечери, хиени намръщени
раздират с кинжали и много боли...

Природата пее звънка мелодия.
Гласове докосват чувствата в мен.
Донесе гълъб вест от далече,
пероните гонят се от някакъв филм.

Дървета уханни, листата се раждат,
издигат снагите си край оловен комин.
Китно селце е сгушено нейде,
вековни скали, вода и небе.

Пенлива водата рисува надежди.
Залезът няма докосва треви.
Дърветата скитащи, мостове вековни
бяга времето, а ние мълчим...

Прозрачни сенки, воали забравени,
мальк прозорец, скали и завой.
Душата ликува тихо и пее,
аз съм далече, а ти си море...

Тунели скитащи тайно в душата ми.
Събирам парченца, моделирам сърце.
Пролет китна е, не търсим въпроси,
прегръщат ме топли, любящи ръце...

По пътеката край бащината къща

По пътеката край бащината къща
докосвам нежно аз треви.
Тихо птиците припяват,
в лозници свили своите мечти.

Страхата уморено ме поглежда,
дарява ми тя своята душа.
Аз се вглеждам във чимширите,
разлистили величествената си снага.

По пътеката край бащината къща
докосвам детството си във зори.
А то усмихва ми се - все е същото,
но преродено вече в моите мечти.

Лясковец

В този град от вековете,
съграден от нашите деди,
събуждат се отново боговете,
дарили нова песен във зори.

В този град със манастирската обител,
тайни крила толкова лета...
Закрила търсили, намерили опора,
чеда родени през тези времена.

И Левски тука е отсядал,
събирал чети и борци.
За народа си е страдал,
достойно пътя му да продължим.

Духовна святост, вяра и надежда,
събирана за нас сега!
Трудния им път да продължим,
на дедите родни дълбоко да се поклоним!

Край пътя си цветя откъснах

Край пътя си цветя откъснах,
събрах ги в букет пъстрота.
За теб ги донесох в прегръдка -
ухание от нежност в съня.

Къде се лутах безпътна,
уморена птица без крила.
По пътя лъчът ме докосна -
светлият лъч на любовта.

Край пътя цветя си откъснах -
събрах ги в букет пъстрота.
Докоснах те с парещи устни -
любов се роди на мига.

Димитър Русев

Димитър Русев Димитров е роден на 01.11.1934 г. в с. Царски извор, Великотърновска област. Основно образование получава в родното си село. Висше образование завършва в Музикалната академия в гр. София. От 1956 г. до днес работи последователно като методист по музикална самодейност, директор на музикалните школи в Лясковец и Горна Оряховица, диригент на смесения читалищен хор и много други състави в двата града, ръководител на състава за стари градски песни "Бели ружи" към Читалище "Напредък - 1870", град Лясковец.

Много негови ученици са вече известни музиканти. Димитър Русев е посветил целия си живот на музиката и поезията. Автор на текста и музиката на Химна на Лясковец и на много от песните, изпълнявани от състав „Бели ружи“. През 2004 г. е удостоен със званието Почетен гражданин на Община Лясковец за принос в областта на културата.

Далече си, а си до мен

Далече си, знам, а те чувствам, любима,
притисната нежно до мен да вървиш,
по пътя на нашата обич голяма,
готова живота с живот да дариш.

И ето ни - трима вървим по пътека
на острова чуден от наште мечти,
където с теб учим да крачи Човека
и сили набира, готов да лети.

А с него и ние ще литнем в простора
високо, ще срещаме ясни зори,
тогава се радвайте с нас, мили хора,
че нашата обич тъй бурно цъфти!...

Ех, щастие наше, как близо се виждаш,
как близо изглеждаш - мираж ли си ти?
Защо безсърдечно се тъй разпореждаш
с две нежни и чисти, кристални души?

Искам

Искам да си волна птица във гората
и до мене, мила, да летиш!
Искам да си ти на ясен ден зората
и живота ми да озариш!

Искам да си нежно цвете във градина
и за мене с радост да цъфтиш!
Искам да си малка алена калина
и на мен глава да прислониш!

Искам да си бистра капка от росата,
заблестяла нежно в пролетта!
Искам да си скромна ваза,
а цветята в нея да са плод на обичта!

Искам да съм винаги за тебе всичко,
както ти за мене си една -
единствена, незаменима с нищо,
близка и обичана жена!

Годините край тебе искам да минават
без да те докоснат мила, без да спрат!
Душата и сърцето да не остаряват
и с пламъка на силна обич да горят!

Мой Лясковец

Мой Лясковец, мой роден град,
растеш, но не остаряваш!
На всички нас до сетен час
утеха, радост даваш!

С манастира, грейнала звезда
и природа с чудна красота
омайваш ти сърцата ни,
душите покоряваш!

Дедите ни, бащите ни
на нас ни завещаха:
да те градим, над теб да бдим
свещена родна стряха!

Да пребъдат твоите старини,
да се кичиш с вечни младини,
дедите ни, бащите ни
на нас ни завещаха!

Бъди честит, благословен,
навсякъде прославен!
Щастлив да бъде твоя ден,
от Бога незабравен!

С манастира, грейнала звезда
и природа с чудна красота
омайваш ти сърцата ни,
душите покоряваш!

Химн на град Лясковец

От високо ли погледна -
виждам те като на длан,
моя прелест ненагледна,
труд и обич ще ти дам!

Стрехи, приказки, легенди,
манастирска красота,
грозде, вино ти запази
и докосна вечността!

Лясковец наш роден град любим!
Люлка свята, ний над теб ще бдим -
със дела ще те прославим
и с любов ще те градим!

Що юнаци си кърмила,
скъпа лясковска земя!
За това на нас е мила
жаждата за свобода.

В ясни дни и в бурно време
твойто бъдеще ковам.
На уста със твойто име
ще се раждаме, ще мрем!

Лясковец наш роден град любим!
Люлка свята, ний над теб ще бдим -
със дела ще те прославим
и с любов ще те градим!

Петър Славчев

Петър Славчев е роден през 1930 година в учителско семейство. Завършва лясковската смесена гимназия, по-късно СУ "Климент Охридски", специалност „История“. Има участия в международни европейски конгреси с доклади на историческа тематика. Председател на Общински съвет - Лясковец. Работил е във Велико Търново - „Културно историческо наследство“. Организира АИМ при БАН - филиал В.Търново. Бил е секретар на Окръжното историческо дружество "Н. В. Златарски". В Лясковец става инициатор, организатор, редактор и съавтор на сборника „Лясковец в миналото“ през 1995 г. През 1999 г. е удостоен с Годишна награда за заслуги към община Лясковец в областта на културата. Лекторията, която поддържа от години на културна и историческа тематика се приема с желание и признание от слушателите му. През 2009 г. издава стихосбирката „Абревиатура от натура“, със стихове на общочовешка, социална и политическа тематика.

На чешмата

Всяка вечер чакам моята любима,
на чешмата - вода да си взима,
с менци варакосани на рамо,
да я видя, да я зърна само.

Тя каквато е и мила и свенлива
от чучурите, когато си налива
да напия менците тогава
китката си тя да ми подава
и което кара ме да страдам
още в този час да изповядам.

Море от любов

Море като любов голямо
и не изглежда да е до коляно,
но аз в него ще нагазя
без теб от себе си да пазя
вълни от пяна като пръсна
в тази наша пролет късна.

Лясковец

И млад и древен роден град
от миналото с печат
на горести и на прозрения...
за времена и поколения.

С къщите и църквите стари
в рамки от цветя и от дувари
и със жарава в огнището
започвал винаги от нищото.

Ти като феникс оцелявал,
дейци просветни, войни давал,
по континенти градинари,
най-достолепните лозари.

И се получил резултата
беязан да си от съдбата,
да бъдеш горд и несломим,
стандартен и неповторим.

А манастира на скалата,
на Бога сякаш е ръката,
на птица сякаш е крилото,
сълза проблясвала в окото.

Върни се у дома

на Мама

Върни се у дома, че къщата те чака,
че тук по твоему останаха нещата,
но както и каквото да се предприеме,
свършено е вече с хубавото време.

Върни се у дома, със спомени предишни,
за болка не една, за ядове излишни,
за някой малка, тайна, неизтляла радост,
останала дори от искрената младост.

Върни се у дома, очаква те земята,
да хвърляш по едно в нея семената
и в грижи зарад тях, нозе да не подвиеш,
по някоя сълза в престилката да скриеш...

Върни се у дома, цветята зажаднели,
за тебе до едно в тъга глави са свели,
че ако те били са символи на красотата,
ти с ръцете си, им вдъхваше душата.

Върни се у дома, завръщат се децата,
с усмивките добри, наметнали палтата,
отново искат те, с теб да разговарят,
вотрачени за миг, на празния прозорец.

Върни се у дома, че време не остана,
за дума по-добра, за грижа, за отмяна,
а чужда мъка ти в бурята, в зноя,
разбираше боли, превръщаше в своя.

Върни се у дома, в къщата, в двора,
каквато си една, сама или сред хора,
и пас за всичко време и смисъл да ти стига,
макар за теб все някой късно че пристига ...

Сега сме у дома и чакаме те всички,
на пътната врата, останали самички.

Мамината ракла

Мамината ракла радост и тъга,
мамината ракла слънчева дъга,
като я разглеждам мислено под нея
искам да премина за да оцелея.

Мамината ракла леха от цветя,
сякаш че душата вдъхнала им тя,
трепет и отблясък, пурпур и лъчи,
светла панорама от мечти.

Мамината ракла съкровище златно,
колко интересно, колко е приятно,
мерилото точно в живот суров,
правена нарочно, пълна с любов.

На дядо Марин

Високо чело, дълбоко набраздено
от коловозите на трудния живот,
защото си добър ли беше беден
или бедността направила те бог.
Осанка стройна и спокойна,
ръцете сигурни и със замах,
на всякоя постъпка недостойна
внушаваха респект и страх.
А като яздеше „Арапа“
изглеждаше на атаман,
с два шрапнела в ръката
получени при войнска бран.
Пред тебе бедни и богати
поклащаха с добро глава
и всеки искаше да знае как е
въпросът за това и онова.
Ти днес ме гледаш от стената
с мустака пльтен и красив
сякаш белязан от съдбата
да бъдеш строг и справедлив.
На всякоя година тъмен праг е
вечерта, когато като свещ угасна
като човек живя нерад живот
аз като тебе искам да порасна.

СЪДЪРЖАНИЕ

Марияна Георгиева

Като птица	5
Конче под дъгата	7
Жабчова баба	8
Котето	9
Жабка с шапка	10
Моят дом - мое пристанище	11
Моят град	13

Снежина Дикова

Едни очи	15
Ти!	16
Ела	18
„Поисках да съм като птиците...”	19

Анелия Недялкова

Обичам те	21
Глътка вечност	22
Знамение	24
Родена за любов	25

Боян Кълчишков

На жена ми	27
Богиня	28
И аз обичах	30
Мостове	31

Галина Московка

Рисувай върху моята душа	33
Нестинарка	34
Усещане за живот	36
Подарена обич	37
Жива вода	38
Ако очите ми станат камбани	39
Разголени чувства	40

Листопадни вечери	41
По пътеката край бащината къща	42
Лясковец	44
Край пътя си цветя откъснах	45

Димитър Русев

Далече си, а си до мен	47
Искам	48
Мой Лясковец	50
Химн на град Лясковец	51

Петър Славчев

На чешмата	53
Море от любов	54
Лясковец	55
Върни се у дома	56
Мамината ракла	58
На дядо Марин	59

Литературен алманах „Мониторинг на чувствата”

автори: Марияна Георгиева, Снежина Дикова,
Анелия Недялкова, Боян Кълчишков, Галина Московка,
Димитър Русев, Петър Славчев

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец
по случай празника на град Лясковец

Лясковец, 2011 г.